

Predica de la Krefeld

Sâmbătă, 4 mai 2019, ora 19³⁰

Fr. Frank

Cuvântul de introducere din **Ps. 103**: „...”.

Îi suntem mulțumitori Domnului din toată inima că, Cuvântul împlinește scopul pentru care a fost trimis. Avem o mărturie foarte bună din ultima călătorie pe care am avut-o în Brazilia. Dumnezeu a dăruit har și a binecuvântat peste rugăciuni și așteptări. Cuvântul a fost propovăduit liber. Brazilia este o țară mare unde mii și mii de oameni spun că ei cred mesajul de peste 45 de ani, dar acolo sunt diferite direcții. N-ai putea crede că este posibil așa ceva, ei au înregistrat toate cântările pe care le-a cântat fratele Branham, iar apoi întreaga adunare le cântă simultan cu derularea cântării de pe bandă, iar după aceea vine „Aminul” fără propovăduirea Cuvântului. Dacă vezi cum oamenii încep să facă un cult în jurul fratelui Branham atunci aceasta doare în adâncul adâncului inimii. Suntem mulțumitori Domnului pentru cei din toate țările care au rămas credincioși, care au înțeles că un trimis este ca un indicator al unui drum. Ioan Botezătorul a pregătit calea Domnului. Nu el era calea, nu el era lumina, ci el a pregătit calea. Faptul că acum fratele Branham este proslăvit în felul acesta... Nu! Nu cu noi! Numai Domnului nostru I se cuvine cinstea, din veșnicie în veșnicie.

Eu le-am interzis fraților să se refere la mine și să spună: „Fratele Frank învață..., fratele Frank zice....”. Niciun frate n-are voie să facă acest lucru. Dacă noi credem ce zice Scriptura atunci este suficient dacă frații se referă la Scriptură. Aceasta este și Mat. 24. V-o spun aici înaintea Feței lui Dumnezeu că versetele din Mat. 24:45 la 47 au fost exprimate foarte clar și deslușit. Dar ce vine după aceea? Ce urmează de la vers. 48? Acolo este scris și se vorbește de cineva care vine. Dar ce este scris despre el? Mai întâi hrana este depozitată. Apoi este dată mai departe tuturor slujitorilor, dar ei propovăduiesc Cuvântul lui Dumnezeu așa cum este scris, fără a se referi la fratele Branham sau

la fratele Frank. Ci pur și simplu propovăduirea Cuvântului scump și sfânt al lui Dumnezeu. Doar Domnului I se cuvine toată cinstea.

Acolo unde se practică cultul în jurul unui om, de fiecare dată apar noi direcții. Vă spun înaintea Feței Domnului: în cer nu va fi nicio încurcătură și niciun învățător greșit. Ci doar o Biserică Mireasă a Cuvântului, sfințită în Sângele Mielului, o Mireasă a Cuvântului sfințită în Cuvânt și pecetluită cu Duhul Sfânt pentru ziua glorioasă a revenirii lui Isus Hristos, Domnul nostru. Noi Îi suntem mulțumitori lui Dumnezeu pentru slujba fratelui Branham.

Acum o scurtă mărturie din Brazilia. Dumnezeu a dăruit har. Și acolo frații din Statele Unite au avertizat oamenii ca „să nu-l primească pe fratele Frank, pentru că el nu-l respectă pe proroc”. Niciunul dintre ei nu-l respectă pe proroc așa cum îl respect eu, dar noi îi dăm locul pe care Dumnezeu i l-a dat și Îi suntem mulțumitori lui Dumnezeu din toată inima pentru aceasta. În Brazilia predicatorul n-a intenționat să mă lase să vorbesc, dar apoi le-a zis fraților: „Vă rog frumos judecați doar după ce ați ascultat predica. Să nu judecați înainte, ci doar după ce voi veți fi ascultat predica”. Iar predica a avut așa un impact că toți au fost cuprinși de Duhul lui Dumnezeu și convingși de dovezile din Sfânta Scriptură, că așa este corect înaintea Feței lui Dumnezeu. Dumnezeu a dăruit har, așa că pe o perioadă de timp de șase luni noi vom avea alocat un timp pentru propovăduirea Cuvântului, în fiecare sâmbătă, la radio și televiziune.

Încă două întâmplări pe care le-am avut acolo. Noi am avut un taximetrist care ne-a condus timp de peste două ore, peste tot, la televiziune și în alte două locuri, iar apoi când am ajuns la destinație și apoi am vrut să-i achităm, știți ce a spus el? „Eu nu iau bani de la voi. Eu doresc doar un singur lucru: ca acest bărbat să pună mâinile peste mine și să se roage pentru mine”. A fost minunat ceea ce am trăit noi de data aceasta. Prezența lui Dumnezeu a fost cu noi peste tot și a confirmat totul. Apoi, tocmai ce ajunsesem la aeroport și am făcut check-in-ul, și lângă mine stătea un bărbat care mi-a spus: „Eu sunt un diplomat. Eu am auzit că tu astăzi ești aici și te vei întoarce înapoi. Eu doresc ca tu să te rogi pentru mine”. Acolo la aeroport, în fața tuturor oamenilor, am pus mâinile peste el și m-am rugat pentru el. Domnul a dăruit har în mod vizibil în această călătorie. Încă o dată îi mulțumim

frumos fratelui nostru Claudio Miskys. Dumnezeu să te binecuvânteze în mod deosebit.

Suntem în luna mai. Ne gândim la ce s-a întâmplat în luna mai: fie în 7 mai 1946, fie în 14 mai 1948. Dumnezeu S-a îngrijit ca nu doar să-i dea fratelui Branham o chemare divină în 11 iunie 1933. Ci în 7 mai 1946, în Los Angeles, Națiunile Unite au avut o reuniune unde s-au purtat negocieri cu privire la Israel, cu decizia că Israelul are dreptul să aibă un stat propriu. Fratele Branham a spus: „Când soarele a apus acolo, aici a răsărit. Acum Dumnezeu Își întoarce fața spre Israel și spre Biserică”. Ne uităm la toate aceste lucruri și ne gândim la ele, că Domnul ne-a dăruit har să aflăm ceea ce a fost hotărât de Dumnezeu în planul Său de mântuire pentru această perioadă de timp. În cele șapte perioade de timp ale Bisericii a fost dată biruitorilor făgăduința. „*Cel ce va birui va moșteni toate aceste lucruri*” (Apoc 21:7). În fiecare epocă au existat oameni care au crezut ceea ce a fost propovăduit din Cuvânt. Ei au ținut pasul în inima lor, au primit și au trăit ceea ce a fost propovăduit.

Noi avem privilegiul să trăim încheierea. Și cum deseori ne-am referit la acest lucru din Mat. 17:11, El va restitui totul și va așeza din nou toate lucrurile. Aceasta este o făgăduință dată pentru timpul de dinaintea revenirii lui Isus Hristos și care trebuie să se împlinească. Ne gândim la faptul că fratele Branham este deja de atâția ani la Domnul și că în tot acest timp noi purtăm adevăratul mesaj curat și clar, până la marginile pământului. Totul este doar har. Așa a fost hotărât în planul de mântuire al Dumnezeului nostru și așa s-a și întâmplat prin har.

Noi ne-am amintit de 7 mai 1946, când Îngerul a coborât învăluit în lumină în camera în care era fratele Branham. El s-a speriat și a sărit de pe scaun. Iar primele cuvinte care i-au fost spuse au fost: „Nu te teme! Eu sunt trimis la tine din prezența lui Dumnezeu ca să-ți dau însărcinarea divină. Așa cum lui Moise i-au fost date două semne, tot așa ție îți sunt date două semne”. Aceasta a fost confirmarea divină în slujba fratelui Branham. În toate adunările unde el s-a rugat pentru bolnavi, el vedea în vedenii cine era persoana respectivă, de unde venea și care era problema acelei persoane. De peste 1500 de ori bărbatul lui Dumnezeu a putut spune AȘA VORBEȘTE DOMNUL și întocmai așa și era, pentru că mai înainte el a văzut-o în vedenie. El a

fost un proroc adevărat. Iar după aceea Dumnezeu ne-a îndreptat atenția spre mesaj. Mai întâi a avut loc slujba evanghelică, după aceea slujba de învățătură, iar apoi cea profetică. Pentru ca nouă să ne dăruiască introducerea în întregul plan de mântuire al Dumnezeului nostru, prin har.

Apoi m-am gândit, acum suntem după Vinerea mare, după Paști. Ceea ce s-a întâmplat pe crucea Golgotei a fost cel mai important eveniment din istoria mântuirii. Răscumpărarea, iertarea, harul și mântuirea ne-au fost dăruite în trupul de carne al Răscumpărătorului nostru. Dacă citim în cele patru Evanghelii putem vedea câtă ocară și batjocură a luat Domnul nostru asupra Lui în drum spre Golgota. El a fost umilit, maltratat, L-au scuipat în față, L-au bătut cu pumnii, L-au palmuit, L-au batjocorit zicând: «Hristoase, procește-ne cine Te-a lovit?». El a luat asupra Lui toată ocară, toată rușinea, totul. Apoi L-au dezbrăcat de hainele Lui, și L-au îmbrăcat cu o haină stacojie. Au împletit o cunună de spini, pe care I-au pus-o pe cap, și I-au pus o trestie în mâna dreaptă. Apoi îngenuncheau înaintea Lui, își băteau joc de El, și ziceau: «Plecăciune, Împăratul Iudeilor!» Și scuipau asupra Lui, și luau trestia și-L băteau în cap.

Dacă citim din Ioan 19, verset după verset, înțelegem tot ce a venit asupra Răscumpărătorului nostru. Nouă trebuie să ne fie dăruite o inimă zdrobită și un duh smerit, ca noi să nu vorbim despre răscumpărare cu o cunoștință acceptată în minte. Ci noi să recunoaștem și să înțelegem ce valoare am avut noi în ochii Domnului nostru care a luat asupra Lui întreaga noastră vină, toată ocară, fărădelegile și încălcările noastre, și le-a pironit pe cruce, pentru ca noi să fim liberi. Apoi vom purta cununa neprihănilor, așa cum Pavel a scris-o în 2 Tim. 4:8: „*De acum, mă așteaptă cununa neprihănilor, pe care mi-o va da în «ziua aceea», Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubiti revenirea Lui*”.

Fie ca Domnul să ne dăruiască o inimă nouă, o inimă plină de credință, o inimă plină de dragoste, o inimă mulțumitoare. Noi o avem promisă în făgăduința din prorocul Ieremia: „Voi încheia un legământ nou cu voi. Vă voi da o inimă nouă, și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră, și vă voi da o inimă de carne”. O inimă care simte, o inimă care poate purta și simți durerea

aproapelui, o inimă care poate avea o legătură interioară cu Domnul și unii cu alții.

Câteodată ne gândim la cuvintele scrise în scrisoarea către Biserica Laodicea. Domnul a avut de criticat că acolo nu mai era dragostea dintâi, că și-au părăsit dragostea dintâi. Dumnezeu să ne dăruiască un botez al dragostei, un botez al Duhului, în așa fel ca Duhul lui Dumnezeu să fie turnat. În dragoste să putem fi în legătură cu Domnul și unii cu alții. Dacă mă gândesc la toți cei ce sunt pocăiți acum, eu știu că trebuie să se întâmple mai mult, trebuie să străpungă mai adânc în noi. Cu adevărat trebuie să fie o trăire, o trăire cu Domnul Dumnezeu nostru.

Citesc versetele biblice pe care mi le-am notat din Ioan 19:5-6 și voi puteți citi cu toții: „*Isus a ieșit deci afară, purtând cununa de spini și haina de purpură...*”. Ce au făcut cu El? L-au îmbrăcat cu purpură. Cine citește în Apoc. 17 poate citi de cei din marea cetate care sunt îmbrăcați în purpură, demnitari, oameni renumiți, eminențe, toți îmbrăcați în purpură. Pe Domnul nostru L-au îmbrăcat în purpură, iar apoi I-au pus pe cap cununa de spini. Mai mult nu L-au putut batjocori. Și totuși Domnul nostru a mers această cale, din cauza ta și din cauza mea, până la cruce ca să plătească prețul. Am putea citi vers. 6 și toate aceste versete în care este scris tot ce s-a întâmplat.

În Ioan 19:19 și 20 este scris: „... *«Isus din Nazaret, Împăratul Iudeilor.» Mulți din iudei au citit această însemnare, pentru că locul unde fusese răstignit Isus era aproape de cetate: era scrisă în evreiește, latinește și grecește*”.

Ca Miel al lui Dumnezeu, Domnul și Răscumpărătorul nostru a luat totul asupra Lui. Noi toți știm că în Grădina Eden au fost jertfiți doi miei pentru ca Adam și Eva să poată fi îmbrăcați cu piei. Apoi la ieșirea afară a poporului Israel din Egipt, a fost jertfit un miel pascal pentru fiecare casă. Domnul a spus: „*Eu voi vedea sângele, și voi trece pe lângă voi, așa că nu vă va nimici nici o urgie*”(Ex. 12:13). Domnul Dumnezeu S-a îngrijit pentru tot. De ce? Pentru că viața trupului este în sânge (Lev. 17:11). Omul a păcătuit în trup de carne și sânge, iar această pagubă trebuia reparată. Domnul nostru S-a îngrijit ca noi să primim înfierea în Fiul lui Dumnezeu, așa cum este scris în Gal. 4.

Dragii mei frați și surori, noi nu vorbim doar de un mesaj. Noi propovăduim mesajul, răscumpărarea, iertarea, harul și mântuirea deplină a Dumnezeului nostru. Cu adevărat noi am fost aduși înapoi la început, așa cum a hotărât Domnul și a făgăduit în Cuvântul Său. Am aici notate un număr de versete din Is. 53. El a luat asupra Lui și a purtat întreaga noastră vină, toate încălcările, bolile și durerile noastre, și prin rănile Lui suntem vindecați. Noi avem mântuirea deplină prin răscumpărarea isprăvită. Și așa cum a scris Pavel în Rom. 8:1: „*Acum, dar, nu este nici o osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului*”. Care nu umblă pe căile lor proprii, ci umblă pe calea lui Dumnezeu, Îl respectă pe Dumnezeu, Îl cred pe El și acceptă și primesc tot ceea ce ne-a pregătit El prin har.

În ceea ce privește revenirea Domnului nostru mi-am notat 17 versete biblice pe care le am în fața mea. Este puternic în ce fel S-a îngrijit Domnul Dumnezeu să fie spus și scris mai dinainte tot ceea ce se va întâmpla la revenirea Domnului. Dacă apoi îi auzi pe frații care zic: „Prorocul a zis..., prorocul a zis că Mielul a părăsit scaunul harului. Acum El Se coboară cu mesajul pentru a pretinde dreptul Său asupra celor răscumpărați”. Nu și încă o dată nu! Sângele încă mai este pe scaunul harului, iar scaunul harului este în Locul preasfânt, și Sângele încă mai vorbește pentru noi. Atât timp cât Biserica se mai află pe pământ, Sângele va fi pe scaunul harului. Nu Domnul este pe scaunul harului. Sângele a fost pus pe capacul chivotului legământului. În chivot era Legea care ne-a osândit. De aceea Sângele iertării, Sângele împăcării a fost pus pe capacul chivotului, pentru ca să nu ne lovească pedeapsa, și noi să primim iertarea, harul și mântuirea. Eu nu pot suporta atunci când sunt predicate interpretări. Îi suntem mulțumitori Dumnezeului nostru că ne putem întoarce înapoi la Cuvânt.

Fratele nostru Jean Lambert mi-a citit ceva dintr-o scrisoare circulară din 2008, cum sunt prezentate lucrurile acolo. Înainte să se poată împlini Mat. 25, că Mirele va veni și cele pregătite voi intra în odaia de nuntă, trebuie să se îplinească Mat. 24:45-47, pentru că Dumnezeu a trimis o foamete. Vă rog spuneți-mi, ar veni oameni din întreaga Europă în acest loc? Aceasta dovedește că Dumnezeu a trimis o foamete, pe care a pus-o în noi, după auzirea Cuvintelor Sale. Cine ar

călători 1650 de km cu mașina doar ca să participe și să trăiască o adunare oarecare? Noi vrem să-L trăim pe Dumnezeu, vrem să trăim ceea ce a făgăduit Dumnezeu. De fiecare dată suntem mulțumitori că noi am pus Cuvântul pe primul loc, Cuvânt în care ne adâncim și ne regăsim. Pavel a exprimat acest lucru în câteva versete biblice.

În Rom. 6:8 este scris: „*Acum, dacă am murit împreună cu Hristos, credem că vom și trăi împreună cu El*”.

În 2 Cor. 5:18 este scris: „*Și toate lucrurile acestea sunt de la Dumnezeu („Și toate acestea sunt lucrarea lui Dumnezeu” – lb. germ.), care ne-a împăcat cu El prin Isus Hristos și ne-a încredințat slujba împăcării*”.

Scumpii mei frați și surori, noi suntem în slujba lui Dumnezeu, noi propovăduim iertarea, împăcarea. Celui ce nu poate ierta aceluia nu-i va fi iertat. Cine trece din timp în veșnicie acela trebuie să aibă siguranța credinței. Așa cum am citit noi aici, nouă ne-a fost încredințată slujba împăcării. Noi nu doar predicăm, noi credem că împăcarea și iertarea noastră au avut loc. Tuturor celor ce cred din inimă Domnul le permite să trăiască tot ceea ce este scris în Cuvânt.

Un cuvânt pentru aceia care doresc să-și dedice viața Domnului. Vă rog acceptați și primiți prin credință împăcarea absolută și iertarea prin Sângele scump și prețios al Domnului și Răscumpărătorului nostru.

Am putea citi mai departe, îndeosebi din Col. 1:20: „*și să împace totul cu sine prin El, atât ce este pe pământ, cât și ce este în ceruri, făcând pace prin sângele crucii Lui*”. Îi aducem mulțumire Domnului. Este o răscumpărare desăvârșită, prin har. Noi am primit înfierea. Și dacă suntem copii atunci suntem și moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Isus Hristos, prin har.

Iubiți frați și surori, în ce privește mesajul este cu adevărata așa: acum are loc ultima chemare. Dar primul lucru care aparține de planul de răscumpărare trebuie să înceapă cu începutul. Ultima chemare n-are voie să treacă pe lângă nimic. În ultimul mesaj trebuie să fie tot ce a fost în primul mesaj, adică tot ce a fost propovăduit la început. Scumpii mei frați și surori, noi avem doar epistolele, n-avem predicile lungi de atunci pe care Pavel le-a ținut. Avem doar cuprinsul epistolelor scrise

de el atunci. Îi suntem mulțumitori lui Dumnezeu din inimă că fratele Branham a fost folosit să descopere Cuvântul, să se întoarcă înapoi la început, la căderea în păcat din Grădina Eden.

Dacă citim în Vechiul Testament observăm că și lui Avraam i-a fost poruncit să facă tăierea împrejur. Moise a trebuit să facă tăierea împrejur. Dumnezeu a poruncit-o. De ce? Pentru că păcatul originar a avut loc printr-o zămislire de aceea a fost poruncită tăierea împrejur și a trebuit să fie făcută. Și Domnul nostru a fost tăiat împrejur a opta zi (Lc. 2:21). Cu adevărat trebuie să mergi până la început și să vezi ce s-a întâmplat de fapt. Cât de îngrozitoare a fost căderea, ce a adus cu sine și ce a urmat după aceea. Domnul și Răscumpărătorul nostru a luat totul asupra Lui și a reparat toată dauna. Îi suntem mulțumitori lui Dumnezeu pentru faptul că l-a putut folosi pe fratele Branham ca să arate care a fost păcatul originar: necredința. Ceea ce spusese Dumnezeu a fost pus sub semnul întrebării, îndoielii. Primul păcat a fost necredința care a condus la încălcare. Cine nu-L crede pe Dumnezeu Îl face mincinos.

Fratele Branham a mărturisit: „Îngerul Domnului care a fost în camera mea mi-a spus ceea ce s-a întâmplat înainte de amiază când Șarpele a amăgit-o și s-a împreunat cu Eva; și ceea ce s-a întâmplat după amiază când, conștient, Adam s-a împreunat cu Eva, și ceea ce a urmat după aceea”. Apoi, dacă ai harul să-l poți auzi pe bărbatul lui Dumnezeu care era în legătură cu Dumnezeu, care a primit indicații, călăuziri, descoperiri directe. Nu doar prin studiul biblic, ci prin descoperiri directe. Suntem mulțumitori pentru introducerea în planul Său de mântuire, suntem mulțumitori că de la început ne-a fost descoperit de Dumnezeu.

Apoi ne întoarcem la Noul Testament. În ceea ce ne privește pe noi, noi mergem înapoi la prima predică care a fost ținută acum două mii de ani sub inspirația Duhului Sfânt. Nu ceea ce a fost vestit ca dogme în sec. III-lea, al IV-lea sau mai târziu, ci înapoi la început. Fratele Branham a accentuat mereu și mereu: înapoi la Cuvânt, înapoi la început! Acest lucru ni l-a dăruit Dumnezeu prin har.

Privim din nou înspre Israel. În 2 noiembrie 1917 a avut loc declarația Balfour în care se spunea că Israelul trebuie să fie un stat

independent; de atunci au trecut peste o sută de ani și noi așteptăm încă revenirea lui Isus Hristos. Noi știm că toate făgăduințele trebuie să se împlinească. Ne gândim la cuvintele din Vechiul Testament unde este scris: „*dacă făgăduința zăbovește, așteapt-o, căci va veni și se va împlini negreșit*”(Hab. 2:3). Ceea ce a făgăduit Dumnezeu trebuie să se întâmple și se va întâmpla. A mai rămas doar atâta timp pentru ca ultimii de pe întregul pământ să fie chemați. Dar putem spune acest lucru: timpul este pe sfârșite. Timpul se va încheia. Domnul Dumnezeu a călăuzit lucrurile așa. Noi deseori am spus aceasta și am accentuat, și anume că această Evanghelie autentică va fi propovăduită tuturor popoarelor ca mărturie, iar apoi va veni sfârșitul.

Cine ar fi crezut că va fi posibil așa ceva? Într-o singură generație întreaga lume să fie ajunsă; prin călătoriile misionare întreaga lume a fost ajunsă, toate popoarele, limbile și națiunile. Pentru că este scris, așa s-a întâmplat. Îi suntem mulțumitori Domnului Dumnezeului nostru din toată inima pentru aceasta și pentru faptul că noi putem încadra totul corect și personal ne lăsăm și noi încadrați. Suntem noi mulțumitori pentru ceea ce Dumnezeu a făcut deja, pentru salvarea sufletului și pentru tot ceea ce El a făcut? Amin.

Și acest lucru îl putem spune. Ultima propovăduire nu este adresată fecioarelor nehibzuite, ci este adresată fecioarelor înțelepte care își trăiesc pregătirea sub propovăduirea Cuvântului și în interiorul lor țin pasul cu ceea ce a făgăduit Dumnezeu în Cuvântul Său. Noi toți știm că Domnul nu vine prea târziu. Dar fiți sinceri. Dacă Domnul ar fi venit deja în ultimul an atunci unii n-ar fi putut fi prezenți la răpire.

Dacă mă gândesc, pe cei care au sunat încă nu i-am amintit. Au mai sunat mulți frați. Toți frații dau mai departe scumpul Cuvânt al lui Dumnezeu, fără a-l glorifica pe fratele Branham sau fratele Frank.

Voi toți puteți citi în Fapte 14, când cei de acolo au vrut să-i slăvească pe Pavel și Barnaba, ei și-au rupt hainele. Atunci se întâmplase o mare minune, fusese vindecat un olog din naștere. La vederea celor făcute de Pavel, noroadele și-au ridicat glasul, și au zis: «Zei s-au coborât la noi în chip omenesc». Dar ce au făcut apostolii? Nu doar că și-au dezbrăcat hainele, ci și le-au rupt, și au spus poporului clar și deslușit: „*Oamenilor, de ce faceți lucrul acesta? Și noi suntem*

oameni de aceeași fire cu voi. Aceasta n-am făcut-o noi, ci Dumnezeu a făcut-o” . Doar Domnului Dumnezeu I se cuvine cinstea și slava.

Noi suntem mulțumitori din inimă pentru că El a călăuzit toate lucrurile, astfel că noi care trăim în această perioadă de timp, suntem pe deplin convinși că acesta este ultimul mesaj înaintea revenirii lui Isus Hristos, prin care totul este adus înapoi în starea originală. Cum am spus înainte, noi Îi mulțumim Domnului Dumnezeului nostru că noi am fost aduși înapoi la început, la prima predică: *„Pocăiți-vă, și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh. Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul Dumnezeul nostru”*(Fap. 2:38-39).

Ceea ce a fost propovăduit în prima predică trebuie să se propovăduiască și în ultima predică. Așa cum în prima predică le-a fost poruncit botezul celor ce au devenit credincioși și au fost peste trei mii de oameni care au fost botezați în Numele Domnului Isus Hristos, aceasta rămâne valabil pentru noi până în ziua de astăzi. Toți ceilalți pot să creadă și să facă ceea ce vor, pot învăța și boteza cum vor. Dar noi suntem dependenți și legați de Dumnezeu și Cuvântul Său, Îl respectăm pe Dumnezeu, Cuvântul Său și rânduiala din Biserică, ceea ce Domnul i-a încredințat Bisericii pe drum. Fie ca Domnul Dumnezeu să ne binecuvânteze pe noi toți și prin har să fie cu noi toți. Amin.

Ne ridicăm pentru rugăciune. Voi observați că sunt încă obosit și am greutate. Câteodată lucrurile nu sunt chiar atât de ușoare. Haideți să ne plecăm capetele. Ne aflăm în prezența lui Dumnezeu și suntem conștienți de porunca Domnului: *„Strânge-Mi pe poporul Meu, pe toți aceia care au făcut legământ cu Mine prin jertfă, ca să-i fac să audă cuvintele Mele”*. Este porunca Domnului ca poporul să fie adunat pentru a asculta cuvintele lui Dumnezeu, să-i fie prezentat planul de mântuire al lui Dumnezeu. Suntem mulțumitori că noi avem Biblia și că totul a fost anunțat dinainte. Iar noi putem trăi aceste lucruri, prin har. Așa cum Domnul nostru a spus apăsător: *„Când veți vedea întâmplându-se toate aceste lucruri...”*. Nu când veți citi, ci *„Când veți vedea întâmplându-se toate aceste lucruri atunci voi știți că vremea este aproape, în fața uși”*. Noi am recunoscut acest lucru. Noi venim

de aproape și de departe și suntem în legătură cu întregul pământ, cu toți aceia care acum ascultă ultimul mesaj înaintea revenirii lui Isus Hristos. Îi suntem mulțumitori Domnului Dumnezeuului nostru și pentru toată tehnica și pentru toți frații care fac posibil ca întreaga lume să asculte. Suntem mulțumitori pentru fratele Miro pe care Dumnezeu îl folosește și pe care l-a folosit chiar și acum în Brazilia, pentru ca întreaga lume să poată urmări și asculta ceea ce a fost propovăduit în acel loc. Cu adevărat Dumnezeu S-a îngrijit pentru toate lucrurile, iar noi suntem mulțumitori pentru aceasta.

Înainte ca surorile noastre să vină să cânte o cântare, eu m-am gândit la o cântare: Dă deoparte perdeaua ca să văd ceea ce a făcut Dumnezeu. Unde am fi fost noi astăzi? Unde ai fi fost tu? Unde aș fi fost eu dacă Dumnezeu nu ne-ar fi adresat Cuvântul Său nouă, dacă nu ne-ar fi chemat afară? Unde ai fi fost tu astăzi? Tu ai fi alergat pe căile tale proprii. Așa este. Unde ești tu astăzi, prin har? Pe calea strămtă care duce la viață. Lăudat și cinstit să fie Numele Domnului.

Ne plecăm capetele și ne rugăm. În timp ce stăm în duh de rugăciune, permiteți-mi să întreb dacă în acest loc sunt persoane care încă nu L-au trăit pe Dumnezeu, care încă n-au trăit iertarea, împăcarea, mântuirea deplină. Noi ne vom ruga împreună unii pentru alții pentru ca răscumpărarea deplină se se întâmple în noi toți, ca Cuvântul lui Dumnezeu să fie confirmat în viețile noastre. Ne vom ruga și pentru toți bolnavii, pentru toți care au necazuri. Astăzi, prin credință vom privi spre scaunul harului. Totul este cu puțință celui ce crede. Domnul nostru a spus că dacă noi Îi aducem cererile noastre de rugăciune și credem, atunci noi am primit deja ceea ce a făgăduit El. Pentru că toate făgăduințele lui Dumnezeu, în El, sunt «Da» și «Amin», prin noi. Ne rugăm și pentru toți cei ce vor să-și dedice viața Domnului, care își trăiesc pocăința lor. Trebuie să se întâmple cu noi toți, așa cum s-a întâmplat cu Iacov care L-a prins pe Domnul și a zis: „Nu Te voi lăsa să pleci până nu mă vei binecuvânta”(Gen. 32:26). Cu adevărat Duhul lui Dumnezeu să vină atât de puternic asupra noastră încât să strigăm: „Doamne Isuse nu Te las. Te implor salvează-mi sufletul. Te rog iartă-mi păcatele, dăruiește-mi har”. Repetați-o mereu: „Doamne Isuse, nu Te las până mă salvezi. Eu accept și primesc tot ceea ce mi-ai dăruit pe crucea Golgotei”.

Scumpii mei frați și surori, Domnul nostru a fost pironit pe cruce în rușine, cu cununa de spini pe cap, dând mărturie că a luat blestemul asupra Lui. Pământul a fost blestemat și trebuia să poarte pălămidă, spini și măracini (Gen. 3:17-18). Dar cununa de spini a dovedit că El a luat blestemul asupra Lui pentru ca noi să fim încununăți cu har și îndurare. Îi aducem mulțumire Domnului nostru pentru lucrarea isprăvită. Acum îi rog pe toți cei ce doresc să fie incluși în rugăciune să ridice mâna. O, Doamne, Răscumpărătorul Meu!

Doamne, atotputernicule Dumnezeu, noi toți avem necazuri, spirituale, trupești, pământești, familiare, în căsnicii, diferite probleme. Indiferent ce ar fi, Doamne, noi credem din inimile noastre că pe crucea Golgotei Tu ai luat asupra Ta tot ce ne-a despărțit de Tine, tot ce ne-a apăsător. Ca să știm ce înseamnă încălcarea Tu ne-ai dat legea Ta. Legea Ta ne convinge de păcat, dar credința ne călăuzește în iertare. Îți mulțumim pentru har, pentru Lege, Îți mulțumim pentru harul pe care ni l-ai dăruit.

Iubite Domn și Răscumpărător, am eu voie în Numele Tău să spun tuturor de aici și oriunde sunt adunați pe pământ ca să asculte Cuvântul Tău, că toți cei ce cred sunt iertați? Scrisoarea care ne învinuia este ruptă. Noi suntem liberi și Îi mulțumim Domnului, suntem vindecați, neprihăniți prin credință.

Iubite Domn, dăruiește tuturor siguranța credinței că noi am primit iertarea, împăcarea, harul și mântuirea. Iubite Domn, Îți mulțumesc din inimă pentru scumpul și prețiosul Tău Cuvânt, pentru Sângele Tău prețios și scump, Îți mulțumesc pentru Duhul Sfânt care ne călăuzește în tot adevărul. Iubite Domn, Îți mulțumesc pentru toți din această generație care au auzit și au crezut Cuvântul Tău, ultimul mesaj înaintea revenirii Tale. Iubite Domn, prin aceasta vedem că noi am primit har. Doamne, Ție atotputernicului Dumnezeu Îți mulțumim. Tu ai salvat, ai iertat, ai eliberat, ai vindecat. Noi credem că Tu ai făcut aceasta. Doar Ție Ți se cuvine toată cinstea și slava, în Numele sfânt al lui Isus. Aleluia! Aleluia! Aleluia!